

FOLKETINGET

Europaudvalget

Referat

af 22. europaudvalgsmøde

Dato: den 25. januar 2019

Tidspunkt: kl. 10.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Pia Adelsteen (DF), Jan E. Jørgensen (V), Erling Bonnesen (V), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Søren Søndergaard (EL), Christian Poll (ALT) og Holger K. Nielsen (SF).

Desuden deltog: justitsminister Søren Pape Poulsen samt miljø- og fødevarerminister Jakob Ellemann-Jensen.

FO Punkt 1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-lovgivningen

– Mandat til indledning af forhandlinger med Europa-Parlamentet

KOM (2018) 0218

KOM (2018) 0218 – bilag 4 (samlenotat)

KOM (2018) 0218 – bilag 3 (høringssvar)

Justitsministeren: I dag forelægger jeg whistleblowerdirektivet med henblik på at indhente mandat til, at der kan indledes forhandlinger med Europa-Parlamentet.

Som I ved, er der allerede senere i dag møde blandt EU-ambassadørerne, hvor direktivet skal drøftes. Her vil det rumænske formandskab søge at indhente mandat til at indlede trilogforhandlinger med Europa-Parlamentet. Lad mig derfor starte med at beklage den noget forcerede proces, som simpelthen skyldes, at EU-sagerne bliver behandlet med stor hast i øjeblikket.

Vi står over for et valg til Europa-Parlamentet, og formandskabet presser meget på for at få sagerne igennem inden da. Derfor er det også gået hurtigere med at få forhandlet whistleblowerforslaget igennem, end vi nok først havde forudset. Det har altså overrasket os, at vi allerede står her i dag. Men spørgsmålet er jo så, om man skal vælge at spille med eller imod.

Forslaget blev præsenteret af Kommissionen den 23. april 2018 og følger bl.a. op på Europa-Parlamentets opfordring om at fremsætte et horisontalt forslag, der skal sikre et højt niveau for beskyttelse af whistleblowere i EU i både den offentlige og den private sektor.

Forslaget har til formål at styrke håndhævelsen af EU-lovgivningen gennem en effektiv beskyttelse af whistleblowere på en lang række specifikke områder, hvor overtrædelser kan medføre alvorlig skade på offentlighedens interesse.

Forslaget er ikke omfattet af retsforbeholdet. Direktivet vil derfor være bindende for og finde anvendelse i Danmark.

Direktivforslaget har været behandlet på arbejdsgruppeniveau. Det er ikke nogen hemmelighed, at der efter regeringens opfattelse godt kunne have været behov for lidt finpudsning af det udkast, vi har foran os i dag. Men her må vi også bare konstatere, at uret tikker for Europa-Parlamentet, og hvis man skal have noget vedtaget i EU under det nuværende mandat, er det ved at være nu.

Nu har formandskabet så lagt op til at indhente mandat til at indlede forhandlinger med Europa-Parlamentet. Derfor forelægger regeringen sagen med henblik på forhandlingsoplæg, sådan at vi har et fast grundlag at stå på i de kommende trilogforhandlinger.

FO Regeringen mener overordnet, at der er behov for fokus på, hvordan vi sikrer whistleblowere bedre. Mange nyere eksempler fra både den private og offentlige sektor illustrerer til fulde, at der er behov for at overveje, om vi har de rette værktøjer til at håndhæve lovgivningen – såvel nationalt som supranationalt. Derfor er regeringen også overordnet positiv over for formålet med forslaget – nemlig at sikre en bedre håndhævelse af EU-lovgivningen gennem en stærk whistleblowerbeskyttelse.

Vi har dog nogle grundlæggende betænkeligheder. Det gælder bl.a. i forhold til bestemmelserne om omvendt bevisbyrde og i forhold til de byrder, som forslaget pålægger private virksomheder.

Omvendt vil vi også gerne bakke op om formandskabet og derved sikre os mulighed for indflydelse i de kommende forhandlinger.

Derfor indstiller regeringen,

- at man giver det rumænske formandskabet mandat til at indlede forhandlinger med Europa-Parlamentet, og
- at man fra dansk side lægger vægt på, at den omvendte bevisbyrde modificeres, at arbejdsmarkedets parterers autonomi respekteres, at forslaget bliver mere fleksibelt, at tvivlsspørgsmål om sammenhængen med anden eksisterende sektorlovgivning afklares, og at grænsen for, hvilke private virksomheder der omfattes af forslaget, hæves markant fra de 50 ansatte, der følger af det foreliggende forslag.

Søren Søndergaard syntes, at samlenotatet gav udtryk for en noget fodslæbende holdning fra regeringen. Var det ikke godt at komme i gang med at regulere området? Var problemet ikke, at det foreliggende kompromisforslag ikke var omfattende nok? Og var det korrekt, at skat og skatteunddragelse var pillet ud – og i så fald hvorfor?

Kenneth Kristensen Berth henviste til, at flere af høringssvarene gjorde opmærksom på, at der ikke var behov for EU-intervention på området, om end han mente, at den retning, som ministerens forhandlingsoplæg tog, for så vidt var god nok. Han tilføjede, at han på det seneste havde bemærket en kedelig tendens til at forcere stillingtagen til EU-forslag. Det var ikke tilfredsstillende for udvalget, at forslag skal hastes igennem. Anså ministeren det i øvrigt for muligt, at tærskelværdien for, hvilke virksomheder der blev omfattet af direktivet, blev hævet til over 50 ansatte? En regulering af området var en stor byrde at pålægge relativt små virksomheder.

Christian Poll syntes, at ministeren gav udtryk for en underlig skepsis. Han støttede ikke forhandlingsoplægget, men derimod Kommissionens forslag med ændringerne fra Parlamentet, da Danmark bør være fremme i skoene på området. Af samlenotatet fremgik det, at direktivet ville få økonomiske og administrative omkostninger både i det offentlige og det private, men der blev kun sat tal på de erhvervsøkonomiske omkostninger. Hvad var de andre omkostninger?

Holger K. Nielsen mente, at forslaget var meget positivt – også med ændringerne fra Europa-Parlamentet. Han var dermed uforstående over for regeringens holdning, da den tilsyneladende ønskede at trække tænderne ud af de progressive elementer, som Kommissionen foreslog. Socialistisk Folkeparti var ikke enig i forhandlingstilgangen og kunne derfor ikke støtte ministerens forhandlingsoplæg. Der var brug for noget langt mere konstruktivt og positivt. Hvad mente ministeren i øvrigt med, at der her skulle være respekt omkring arbejdsmarkedsparternes autonomi?

Erik Christensen sagde på vegne af Socialdemokratiet, at partiet støttede forslaget om beskyttelse af whistleblowere, men opfordrede regeringen til, at indretningen af ordningen overlades til medlemslandene – navnlig hvad angår artikel 14-16 i direktivet.

Justitsministeren svarede Søren Søndergaard, at skattedelen ikke var taget ud. Der var tale om et minimumsdirektiv, så Danmark kunne vælge at stramme det. Regeringen havde arbejdet i noget tid på at finde frem til, hvordan en ordning kan se ud i en dansk kontekst.

Ministeren var enig med Kenneth Kristensen Berth i, at det ikke er optimalt, at sager skal hastes igennem. Forud for et europaparlamentsvalg forholder det sig dog sådan, at formandskabet og Kommissionen har en interesse i at afslutte pågående sager. Han mente i øvrigt, at der var gode muligheder for at få ændret tærskelværdien. Man siger, at mellemstore virksomheder har op til 250 ansatte, så der var et godt spænd at hæve inden for. Det var der også andre i Parlamentet, der mente. Hvad angik lovgivning på nationalt eller EU-niveau, sagde ministeren, at det gav god mening med fælles standarder til at styrke håndhævelsen af EU-lovgivning på en række overtrædelser relateret til EU's indre marked. Der var som sagt tale om et minimumsdirektiv, så landene kan alt efter temperament indføre det, de anser for rigtigt.

Til Christian Poll sagde ministeren, at der var lagt op til, at ordningen ville blive pålagt virksomheder med flere end 50 medarbejdere i den private sektor. Det betyder, at virksomheder skal etablere procedurer og en intern indberetningskanal. Det stod stadig ikke klart, hvilke sektorer forslaget omfatter, og hvordan virksomheder skulle efterleve ordningen i praksis. Det skulle afklares. Med ca. 6.000 danske virksomheder med mere end 50 ansatte forventede man, at de administrative byrder ville beløbe sig til ca. 4 mio. kr. Regeringen så gerne, at grænsen for antal ansatte blev hævet, så ordningen ikke blev en unødigt byrde for små virksomheder. For den offentlige sektor gjaldt det, at der for en lang række offentlige myndigheder skulle etableres interne indberetningskanaler og udpeges kompetente myndigheder til det. Man kunne først foretage en nærmere vurdering af de økonomiske konsekvenser ved implementeringen af direktivet, og når der var større klarhed over anvendelsesområde og krav til virksomheder.

Svaret til Holger K. Nielsen lød, at pointen med at komme ind på arbejdsmarkedets parter autonomi var, at parterne regulerer løn- og ansættelsesvilkår gennem kollektive overenskomster, og det ønskede man at respektere. Det blev fremhævet for at understøtte, at regeringen vil arbejde for, at direktivets detaljeringsgrad mindskes. I Danmark er der tradition for, at parternes aftaler, hvordan virksomheder skal indrette sig. Et EU-minimumsharmoniseringsdirektiv gav dog god mening her.

Søren Søndergaard var glad for, at det blev slået fast, at det kun handlede om overtrædelse af EU-lovgivningen. Det var udmærket med et minimumsdirektiv om en whistleblowerordning vedrørende EU-lovgivningen. Hvad skattedelen angik, bad han ministeren bemærke, at Rådets Juridiske Tjeneste den 14. december 2018 havde fremsat en udtalelse, hvori der stod, at skatteunddragelse og skatteundgåelse ikke var en del af forslaget. Det stod heller ikke nævnt under forslagets anvendelsesområde. Havde man valgt at se bort fra den udtalelse? Hvis ministeren kunne lægge hovedet på blokken og sige, at skat var en del af forslaget, og at udtalelsen var blevet afvist eller lignende, ville han sætte sin lid til ham.

Kenneth Kristensen Berth mente ikke, at der var en klar afgrænsning mellem national lovgivning og EU-lovgivning. Dermed var der risiko for grænsetilfælde, hvor det kan være svært at afgøre, om det er dansk lovgivning eller EU-lovgivning, der er den gældende. Ud fra en dansk kontekst kunne han ikke se behovet for direktivet og for EU-regulering på området.

Holger K. Nielsen mente også, at det kunne blive et problem at trække en grænse mellem EU-ret og national ret. Det burde regeringen også påpege. Han henviste i øvrigt til Fagbevægelsens grundige hørings svar, der påpegede, at der burde være en henvisning til traktatens artikel 153 for at understrege de sociale parters centrale rolle. Han håbede, at regeringen ville arbejde i den retning af de præciseringer og forbedringer, der blev foreslået i hørings svaret. P.t. arbejdede regeringen i den modsatte retning. At sagen skulle hastes igennem, havde vel ikke udelukkende at gøre med det forestående europaparlamentsvalg, for havde der ikke været et pres for at få den på dagsordenen? Var Danmark det eneste land, der trak i den forkerte retning? Han fandt det vigtigt at få en afklaring af landenes positioner.

NOT Han udbad sig en skriftlig kommentarer fra ministeren til hørings svaret og ville i øvrigt gerne have en mere klar stillingtagen til forhandlingsoplægget fra Socialdemokratiet, for det var vigtigt at vide, om der var et flertal for det i udvalget.

Jan E. Jørgensen spurgte, om foreninger, politiske partier, ngo'er etc. med mere end 50 ansatte også var omfattet af whistleblowerordningen, hvis de overtræder EU-lovgivningen.

Formanden slog på vegne af Socialdemokratiet fast, at partiet bakkede op om regeringens forhandlingsoplæg.

Justitsministeren svarede, at der ikke var endelig enighed om anvendelsesområdet. Derfor mente han også, at forslaget skulle have haft længere tid i proces.

Beskyttelsen i ordningen skulle gælde for indberetning af overtrædelser af EU-lovgivning inden for en række områder, hvor der kunne ske alvorlig skade på offentlighedens interesser. Det omfatter bl.a. finansielle tjenesteydelser, hvidvask, finansiering af terrorisme, miljøbeskyttelse, forbrugerbeskyttelse, konkurrenceregler og selskabsskatteregler. Det lå dog ikke helt fast endnu. Der var lande, der endnu ikke havde meldt ud, men det var ministerens klare fornemmelse, at der var stort flertal for forslaget i landene.

Ministeren bekræftede, at der ville tilgå Holger K. Nielsen en skriftlig kommentar til høringsvaret. Han tilføjede, at europaparlamentsvalg eller ej havde han kunnet konstatere, at sagen pludselig var blevet speedet voldsomt op. Den var taget ud af arbejdsgruppen, kom ikke på rådsmødet først, men på Coreper for så at gå direkte i trilogforhandlinger i Europa-Parlamentet. Han havde bedt om at forelægge sagen for udvalget nu for at få mandat til at starte trilogforhandlinger med Parlamentet.

Til Jan E. Jørgensen sagde ministeren, at det var regeringens umiddelbare vurdering, at politiske partier ikke var omfattet, men at man var i gang med at undersøge det.

Formanden gjorde for en god ordens skyld opmærksom på, at mødet kunne lukkes, hvis der var et ønske om en mere detaljeret gennemgang af landepositioner.

Søren Søndergaard var forvirret. Regeringens forhandlingsposition forholdt sig tydeligvis ikke til et af de vigtigste spørgsmål: skat. Parlamentets godkendelse af forslaget skete under forudsætning af, at whistleblowing omkring skatteunddragelse og skatteundgåelse indgår, ligesom skat også var med i det oprindelige udspil fra Kommissionen. I sin udtalelse rådede Rådets Juridiske Tjeneste landene til at fjerne skatteunddragelse og skatteundgåelse. Derefter udtalte et socialdemokratisk medlem af Europa-Parlamentet, at man ikke kunne acceptere, at skatteområdet udgik, for det var et af de vigtigste at regulere. Nu kom ministeren så med en lang liste over områder, men skattedelen fremgik ikke. Hvad var regeringens holdning til, om skatteunddragelse og skatteundgåelse skulle være med? Det var jo ikke til at misforstå, at Den Juridiske Tjeneste sagde, at det krævede enstemmighed i Rådet.

Søren Søndergaard afviste at give mandat på det foreliggende grundlag.

Jan E. Jørgensen undrede sig over, at foreninger og politiske partier ikke skulle være omfattet af reglerne. For det første skal man være påpasselig med at und-

tage sig selv fra regler, der bliver pålagt andre. For det andet har det konsekvenser for den folkelige opbakning til EU, hvis især politiske partier overtræder EU-retten.

Christian Poll undrede sig også. Foreninger har typisk cpr-nummer og bliver opfattet som juridiske enheder, har cvr-numre etc.

Justitsministeren sagde til Søren Søndergaard, at skatteunddragelse og skatteundgåelse var med i det oplæg, der nu skulle forhandles ud fra. Skulle han sende noget skriftligt til at underbygge det? Til Jan E. Jørgensen og Christian Poll sagde han, at det var regeringens vurdering, at direktivet ikke omfattede partier. Om Danmark skulle reagere på det, var man ikke afklaret med endnu.

Formanden bemærkede, at som han havde opfattet det, havde udvalget fået ministerens ord for, at skatteområdet var omfattet af whistleblowerforslaget.

Justitsministeren bekræftede formandens antagelse.

Søren Søndergaard bad om at få regeringens holdning til udtalelsen fra Rådets Juridiske Tjeneste.

Justitsministeren sagde, at det var regeringens holdning, at skattedelen også var med i det aktuelle forslag.

Søren Søndergaard spurgte, om det betød, at regeringen afviste Rådets Juridiske Tjenestes holdning.

Holger K. Nielsen sagde, at diskussionen måtte handle om, hvorvidt det skulle være ved enstemmighed eller kvalificeret flertal. Bestod usikkerheden i, at det krævede enstemmighed, hvis skatteområdet kom med?

Justitsministeren bekræftede Holger K. Nielsens udsagn.

Søren Søndergaard sagde, at det var ret vigtig pointe, for hvis regeringen sagde, at den var enig med Rådet Juridiske Tjeneste, og at forslaget som helhed – inklusive skatteunddragelse og skatteundgåelse – skulle vedtages enstemmigt, ville intet blive vedtaget. Rådets Juridiske Tjeneste havde øjensynligt åbnet for muligheden for at dele forslaget op, men det var blevet afvist af Europa-Parlamentet.

Justitsministeren sagde, at regeringen forholdt sig kompromisforslaget, hvor skat også indgik – ikke til dokumenter fra Rådets Juridiske Tjeneste.

Søren Søndergaard bad ministeren om at sende udtalelsen fra Den Juridiske Tjeneste og om at møde op i udvalget på et senere tidspunkt for at orientere om forhandlingsprocessen. Hvilken model, man valgte, var afgørende for, at sagen flyttede sig. Han forstod det sådan, at der var et bredt flertal for, at sagen skulle tages videre.

Justitsministeren bekræftede, at han ville sørge for at få sendt udtalelsen til udvalget, og at han ville vende tilbage med en status på et senere tidspunkt.

Formanden rundede af med at sige, at udvalget meget gerne ville have en statusopdatering fra ministeren senere i forhandlingerne. Han konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet og Socialistisk Folkeparti havde udtalt sig imod det.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3670 (landbrug og fiskeri) den 28. januar 2019

EUU alm. del (18) – bilag 337 (kommenteret dagsorden)

Landbrugs- og miljøministeren orienterede om, at punkt 1 om drikkevandsdirektivet var til forhandlingsoplæg. De seks landbrugspunkter var alle til udvalgets orientering.

FO 1. Kommissionens forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/83/EF om kvaliteten af drikkevand (omarbejdet)

– *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (landbrug og fiskeri) den 28. januar 2019, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2017) 0753

Rådsmøde 3670 – bilag 1 (samlenotat side 3)

KOM (2017) 0753 – bilag 5 (politisk udtalelse fra MOF)

KOM (2017) 0753 – bilag 4 (andre parlamenters udtalelser)

KOM (2017) 0753 – bilag 2 (faktaark)

EUU alm. del (17) – bilag 984 (udvalgsmødereferat side 1173, senest behandlet i EUU)

Landbrugs- og miljøministeren: Formandskabet har forsøgt at speede processen gevaldigt op og gå efter at få fastlagt en holdning i Rådet meget snart, så forhandlingerne med Europa-Parlamentet kan afsluttes inden valget i maj.

De to centrale spørgsmål i forhandlingerne har været: materialer i kontakt med drikkevand og om adgang til drikkevand.

Hvad angår materialer i kontakt med drikkevand, har formandskabet foreslået et kompromis, hvor der vil ske en harmonisering via gennemførelsesbestemmelser i drikkevandsdirektivet. Det kan støttes fra dansk side. For spørgsmålet om adgang til drikkevand ser det ud til, at formandskabets kompromis på lange stræk imødekommer vores ønske om mere fleksibilitet for de enkelte medlemslande, og det kan vi derfor også støtte fra dansk side.

I løbet af forhandlingerne er opstået tvivl om, hvorvidt direktivet også dækker målinger af varmt vand. Det vil i givet fald kunne medføre økonomiske konsekvenser i Danmark. Det er noget, som vi vil få afklaret og se nærmere på ved implementeringen af direktivet.

Samlet set er det et forslag, som regeringen støtter. Vi vil dog gerne gøre det endnu bedre. Eksempelvis ved at sørge for, at direktivet bedre adresserer vandspild, og at der bliver tale om ambitiøse kvalitetskrav for drikkevand med udgangspunkt i eksisterende danske kriterier.

- FO** Derfor går regeringens forhandlingsoplæg ud på, at man fra dansk side støtter forslaget, idet man:
- lægger vægt på, at direktivets merværdi – f.eks. i form af øget drikkevandssikkerhed – står mål med øgede omkostninger for stat, kommuner og vandforsyninger og dermed forbrugerne.
 - lægger vægt på, at der ikke vedtages unødvendige administrative byrder.
 - lægger vægt på, at der fastholdes et fokus på vandspild og energiforbrug.
 - lægger vægt på, at der fastholdes en fleksibel implementering af direktivet, så drikkevandskontrollen målrettes de enkelte medlemsstaters forhold.
 - lægger vægt på, at medlemsstaterne sikres fleksibilitet og tid til at implementere direktivets krav.
 - arbejder for, at der i direktivet ikke skelnes mellem relevante og ikke-relevante metabolitter, hvilket svarer til den høje danske beskyttelse i forhold til nedbrydningsprodukter af pesticider.
 - arbejder for en EU harmonisering for byggevarer og materialer i kontakt med drikkevand.
 - arbejder for ambitiøse kvalitetskrav til drikkevand med udgangspunkt i WHO's anbefalinger og danske kriterier.
 - arbejder for, at medlemsstaterne nationalt vurderer behovet for adgang til rent drikkevand for deres borgere.
 - arbejder for, at der indarbejdes bestemmelser om mikroplast i drikkevand.

Pia Adelsteen var bekymret for, om forslaget kom til karambolere med den danske vandsektorlov. Små private vandværker var fritaget for en omfattende indberetningspligt i vandsektorloven. Risikerede man nu, at de i kraft af direktivet skulle foretage netop de indberetninger? Revisionen af drikkevandsdirektivet havde været diskuteret i Miljø- og Fødevareudvalget, der var kommet med en udtalelse. I det oprindelige forslag var der lagt op til, at drikkevand skal stilles til rådighed uden beregning på restauranter, i kantiner og ved cateringvirksomhed. Det forekom hende ikke rimeligt, at der skal være udgifter forbundet med at stille vand til rådighed. Var det stadig aktuelt i henhold til det ændrede forslag? Og hvad betød det, at monitoreringsfrekvensen for særligt små vandforsyninger ville blive nedsat? Og hvad skyldtes det, at hormonforstyrrende stoffer var sat på en såkaldt overvågningsliste med en note om, at disse udelukkede bør måles på, såfremt vandet har været i berøring med overfladevand? Det er vel sådan, at man enten måler for hormonforstyrrende stoffer, eller også gør man ikke. Og hvorfor skulle hormonforstyrrende stoffer være mindre skadelige, hvis de ikke har været i berøring med overfladevand? Ministeren havde bekræftet, at mikroplast også ville blive omfattet. Ville Danmark spille ind med målemetoder for forekomsten mikroplast i vand?

Pia Adelsteen undrede sig over, at forslaget pålagde medlemslandene opgaver såsom nye risikovurderinger, mere rapportering og et øget antal målinger af drikkevandsforsyningen. I Danmark foretages der i forvejen mange målinger, men var de mangelfulde, siden Danmark nu skulle forpligte sig til endnu flere, der i øvrigt ikke ville øge den danske drikkevandskvalitet, men bare prisen på vandet? Et krav om flere målinger kunne få danskerne til at frygte, at vandet i vandhanerne ikke er sikkert noget. Det var ikke korrekt – tværtimod. Hun tilføjede, at det er langt værre for miljøet at købe plastikvandflasker end at bruge det vand, der kommer fra hanerne.

Regeringens vurdering af nærhedsprincippet var i øvrigt ikke tilfredsstillende, idet den vurderede, at forslaget var i overensstemmelse med nærhedsprincippet, "idet det sammenskriver og reviderer eksisterende EU-lovgivning". Hende bekendt handler nærhedsprincippet om, hvorvidt EU-tiltag kun kan gennemføres på EU-niveau – og det uanset, om der blot er tale om at sammenskrive eksisterende lovgivning eller ej.

Ministeren lod til at være i tvivl om, hvorvidt man også skal måle varmt vand, hvilket ville være yderligere fordyrende, så hvad ville hun sige ja til, hvis hun bakkede op om forhandlingsoplægget?

Christian Poll mente, at forslaget trak i den rigtige retning, og Alternativet kunne støtte forhandlingsoplægget. Om bagatelgrænsen sagde han, at der bag den lå en intention om, at rapporteringen ikke gælder vandforsyninger, der leverer under 1.000 m³ om dagen eller til befolkningsgrupper på under 5.000 personer. Under ministerens forgænger lagde et lovforslag op til i højere grad at gå væk fra overvågningen af de mindste vandforsyninger. Hvad mente ministeren om det? Selv var han bekymret, fordi en vandboring på husstande eller små værker er også en del af den danske vandforsyning. Skal man ikke kunne føle sig tryk, når man drikker vandhanevand over alt i Danmark? Hvilken holdning ville ministeren arbejde for?

Søren Søndergaard ville også gerne have udbygget regeringens holdning til rapportering for mindre vandforsyninger. Ham bekendt var der 50.000 små boringer i Danmark, der typisk henter fra de øverste vandmagasiner, hvor man må formode, at forureningen hurtigt opstår.

Han citerede fra samlenotatet: "Regeringen vil arbejde for, at der i direktivet ikke skelnes mellem relevante og ikke-relevante metabolitter, hvilket svarer til den høje danske beskyttelse i forhold til nedbrydningsprodukter og pesticider." Blev der ikke indført en grænse på 0,75 og 0,1 mikrogram pr. liter i et forlig, hvor man

skelnede mellem, hvad man anså for farligt og for ikkefarligt? Så svarede det høje danske beskyttelsesniveau til de 0,75 eller 0,1?

Holger K. Nielsen havde diskuteret sagen med sagkyndige, der undrede sig over, at problemet med vandledning igennem forurenede områder ikke var adresseret i direktivforslaget. Ville den danske regering tage det op?

Erik Christensen sagde på vegne af Socialdemokratiet, at partiet gerne så, at regeringen "lagde vægt på", at der i direktivet ikke skelnes mellem relevante og ikke-relevante metabolitter, i stedet for at "arbejde for". Det samme gjaldt for bestemmelser om mikroplast i drikkevand. Dem burde regeringen også "lægge vægt på" at inkludere i stedet for blot "at arbejde for".

Miljø- og fødevarerministeren svarede angående de små vandforsyninger, at det som udgangspunkt er vandsektorloven, der omhandler vandforsyningernes økonomiske forhold, mens drikkevandsdirektivet beskæftiger sig med de sundhedsmæssige forhold. Revisionen af drikkevandsdirektivet indeholdt således ikke nye selvstændige initiativer for de små vandforsyninger. Der var nogle let skærpede krav, hvad angik kontrolfrekvenser – bl.a. for de vandforsyninger, der leverer mellem 10-10.000 m³ pr. dag. Et vandværk kan få ændret kontrolfrekvensen, hvis det har en lav risikovurdering, der også er godkendt af kommunen. Merprisen for vand fra en forsyning, der leverer de 550 m³ dagligt ville være ca. 0,3 pct., under forudsætning af at man ikke kan fravige kontrolfrekvensen. Forsyninger, der leverer mindre end 10 m³ om dagen, kunne som i dag friholdes fra direktivets krav om kontrol. Der blev altså ikke ændret de regler om forenklet kontrol hos de allermindste vandværker, der blev gennemført i 2017.

Til Pia Adelsteen sagde ministeren, at det ville være op til de enkelte medlemslande at bestemme, om der skal stilles gratis drikkevand til rådighed på restauranter etc. Hormonforstyrrende stoffer var i øvrigt typisk ikke en udfordring her, fordi man i Danmark ikke bruger overfladevand – der er det vand, der kan indeholder hormonforstyrrende stoffer – som drikkevand. Man skal kontrollere for hormonforstyrrende stoffer, hvis lokale forhold taler for det – f.eks. ved brug af overfladevand. Ideen om at byde ind med metoder til måling af forekomsten af mikroplast i drikkevand mente ministeren var god. Til Pia Adelsteen sagde ministeren også, at det er sikkert at drikke det danske drikkevand, men at det ikke nødvendigvis er tilfældet i alle de europæiske lande. Derfor var der tale om et minimumsdirektiv, hvilket også besvarede hendes spørgsmål om nærhedsprincippet. Man skulle blande sig i drikkevand fra europæisk side for at sikre, at alle i EU har adgang til rent vand.

Om varmt vand sagde ministeren, at varmt og koldt vand jo ikke er til at skille ad, når det først er blevet blandet. Hvis det varme vand også skulle ind under direktivet, ville man fra dansk side forholde sig til det. Han kunne godt se en pointe i at måle for noget som legionellabakterier.

For metabolitter gjaldt det, at regeringen ønskede den danske tilgang udbredt til resten af EU. Den danske tilgang var at måle for alle metabolitter – det er ikke noget, man ønsker i drikkevandet, hvad enten de er farlige eller ej.

Til Holger K. Nielsen sagde ministeren, at man i henhold til drikkevandsdirektivet måler vandet ved vandværket og ved hanen. Er der forurenet vand, bliver det fundet ved hanerne.

Henvendt til formanden sagde ministeren, at han ville imødekomme Socialdemokratiets ønske om at "lægge vægt på", at der ikke skelnes mellem relevante og ikke-relevante metabolitter, og at målinger vedrørende forekomsten af mikroplast også medtages.

Christian Poll henviste til, at ministeren sagde, at der ville komme ændringer for vandforsyninger, der leverer mellem 10 og 10.000 m³ pr. dag. Hvilke kontrolparametre gjorde sig så gældende? Kontrollerede man også for pesticider? Det er netop ved små borer i tyndbefolkede områder i Danmark, at der kan være et højt pesticidforbrug, og derfor var det relevant at måle på disse borer.

Pia Adelsteen sagde, at der var godt, at der var respekt for de danske regler, men hvad skyldtes det, at man ville lave nye risikovurderinger? Var de eksisterende for dårlige, og var der for få rapporteringskrav i Danmark? Hver gang der kom øgede krav, kostede det penge for de danske vandforbrugere. Merudgiften var omkring 25 mio. kr. pr. år. Det var mange penge, hvis ændringerne ikke havde noget formål. Det var klart, at regeringen sagde, at nærhedsprincippet var overholdt, men Danmark er det eneste land i EU, hvor man drikke grundvandet – alle andre renser deres vand. Og derfor var det af stor vigtighed at gøre tingene rigtigt andre steder. Hun opfattede dog ikke sig selv som EU-borger, men som dansker.

Søren Søndergaard sagde, at det var forvirrende, når regeringen samtidig ønskede ikke at skelne mellem metabolitter i revisionen af drikkevandsdirektivet. Regeringens, Socialdemokratiets og Dansk Folkepartis idé om, at de såkaldte ikke-relevante metabolitter skulle have en grænseværdi, der var 7,5 gange højere, skulle vel følges til dørs – eller ændres.

Formanden meddelte på vegne af Socialdemokratiet, at partiet bakkede op om forhandlingsoplægget med de ændringer, som partiet havde foreslået, og som ministeren her havde bekræftet.

Miljø- og fødevareministeren svarede Christian Poll, at de små vandværker, der leverer mellem 10-10.000 m³ skal foretage flere målinger, hvis risikovurderingen lægger op til det – i størrelsesordenen én om året. Der ville også være flere målinger efter pesticider.

Han bekræftede over for Pia Adelsteen, at kontrollen i Danmark er god, og at man trygt kan drikke vandet i hanen. Der var et minimumsdirektiv for drikkevand for at sikre, at det også er tilfældet i andre lande. Antallet af kontroller ville blive øget, hvis risikovurderingen viste, at det var relevant – ellers ikke. På steder med risiko for legionella må man gerne kunne øge sikkerheden.

Ministeren beklagede over for Søren Søndergaard, hvis han ikke havde været tydelig nok i sine udtalelser. Han beskrev det, der handlede om målinger – altså måler man kun efter det, man synes er farligt eller efter det hele. Hensigten fra dansk side var at måle efter alle former for metabolitter, fordi de ikke hører hjemme i drikkevandet.

Pia Adelsteen mente, at revisionen var lig med mere bureaukrati for vandværker i Danmark, men uden en forbedring af vandkvaliteten. Dansk Folkeparti kunne dermed ikke bakke op om forhandlingsoplægget.

Holger K. Nielsen henviste til ministerens udsagn om, at man fanger eventuelle kemikalier, når man tester til sidst. Han forstod det sådan, at man ikke altid tester, og at de kemikalier, der måtte sive ud, altså ikke altid bliver påvist. Det skulle f.eks. være et problem ved Grindstedværket. Var det korrekt?

Miljø- og fødevareministeren henviste i sit svar til Pia Adelsteen til den diskussion, der havde været i Miljø- og Fødevareudvalget om bestyrkelsen af fælles tillid til det gode danske drikkevand. Ministeren sagde til HNK, at han på stående fod ikke var klar over, hvad man tester for ved Grindstedværket, men ville sende et skriftligt svar. Spørgsmålet faldt også uden for forhandlingsoplægget.

Holger K. Nielsen var uenig i, at hans spørgsmål faldt uden for forhandlingsoplægget, for pointen var jo, om direktivet adresserer alle tænkelige problemstillinger.

Søren Søndergaard støttede forhandlingsoplægget, da det var et minimumsdirektiv, og som følge af ministerens forklaring om skelnen mellem relevante og

ikkerelevante metabolitter. Det handlede altså ikke om værdier, men om målinger, hvilket betyder, at regeringen ville lægge vægt på, at der måles for alle metabolitter.

Miljø- og fødevareministeren ville sørge for at få sendt et svar til Holger K. Nielsen. Direktivet lægger op til, at man skal teste der, hvor der er risici. Det ville derfor være relevant at teste, hvis der er en risiko forbundet med, at vandledningen løber igennem forurenede områder.

Holger K. Nielsen støttede forhandlingsoplægget.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti havde ytret sig imod det.

2. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om regler for støtte til strategiske planer, der udarbejdes af medlemsstaterne under den fælles landbrugspolitik og finansieres gennem Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1305/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1307/2013

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0392

Rådsmøde 3670 – bilag 1 (samlenotat side 13)

KOM (2018) 0392 – bilag 6 (miljø- og fødevarerministerens kommentar til henvendelsen fra Sammenslutningen af Danske Småøer)

KOM (2018) 0392 – bilag 4 (miljø- og fødevarerministerens kommentar til henvendelsen fra NOAH og Frie Bønder - Levende Hav)

KOM (2018) 0392 – bilag 3 (henvendelse af 1/11-18 fra Sammenslutningen af Danske Småøer)

KOM (2018) 0392 – bilag 2 (henvendelse af 4/10-18 fra NOAH og Frie Bønder - Levende Hav)

EUU alm. del (18) – bilag 345 (udvalgsmødereferat side 616, senest behandlet i EUU)

Se punkt 4.

3. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1306/2013

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0393

Rådsmøde 3670 – bilag 1 (samlenotat side 33)

EUU alm. del (18) – bilag 345 (udvalgsmødereferat side 616, senest behandlet i EUU)

Se punkt 4.

4. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter, om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer, om definition, beskrivelse, præsentation, mærkning og beskyttelse af geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter, om særlige foranstaltninger på landbrugsområdet i Unionens fjernområder og om særlige foranstaltninger på landbrugsområdet til fordel for de mindre øer i Det Ægæiske Hav

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0394

Rådsmøde 3670 – bilag 1 (samlenotat side 41)

EUU alm. del (18) – bilag 345 (udvalgsmødereferat side 616, senest behandlet i EUU)

Landbrugs- og miljøministeren: Punkt 2-4 er reformen af EU's landbrugspolitik, hvor formandskabet ønsker en politisk drøftelse. Det forventes i store træk at blive en gentagelse af tidligere drøftelser.

Det er ikke helt tydeligt, hvilken slagplan formandskabet har lagt. Officielt går de efter at opnå enighed i Rådet om alle de ikke-budgetrelaterede spørgsmål i juni 2019. Men i praksis er det meget usikkert, hvorvidt det er realistisk.

Landbrugsreformen er også på dagsordenen for det næste rådsmøde i marts, så der er vi forhåbentlig lidt klogere.

**5. Rapport fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om udviklingen af planteproteinsektoren i Den Europæiske Union
Kommissionens rapport om udvikling af planteproteiner i EU**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0757

Rådsmøde 3670 – bilag 1 (samlenotat side 47)

Landbrugs- og miljøministeren: Punkt 5 er Kommissionens rapport om planteproteiner. Rapporten beskriver produktionen af planteproteiner og det europæiske proteinunderskud, som betyder en import af råprotein på 17 mio. tons årligt.

Desværre fokuserer rapporten helt overvejende på traditionelle proteinafgrøder som for eksempel soja. Fra dansk side ser vi gerne mere fokus på nye, innovative proteinkilder som eksempelvis protein udvundet fra græs.

Her vil vi arbejde for, at landbrugspolitikken giver mulighed for investeringer, der kan sikre udbredelsen af den nye teknologi.

Endelig savner vi, at Kommissionen fokuserer på afskovning, som er en væsentlig problematik i forhold til produktion af planteprotein. Det vil jeg også rejse på rådsmødet.

6. Præsentation af formandskabets arbejdsprogram for første halvår 2019

– *Præsentation*

KOM (2018) 0800

Rådsmøde 3670 – bilag 1 (samlenotat side 49)

Landbrugs- og miljøministeren: Punkt 6 er en præsentation af formandskabets arbejdsprogram, og her vil jeg henvise til samlenotatet.

7. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EU) nr. 1305/2013 og EU nr. 1307/2013 for så vidt angår visse regler for direkte betalinger og støtte til udvikling af landdistrikterne for årene 2019 og 2020

– *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (landbrug og fiskeri) den 28. januar 2019, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt råds-møde med henblik på vedtagelse*

KOM (2018) 0817

Rådsmøde 3670 – bilag 1 (samlenotat side 51)

Landbrugs- og miljøministeren: Punkt 7 er et overgangsforslag i forhold til landbrugsreformen. Det skal på visse områder sikre overgangen fra denne reformperiode til den næste reformperiode.

Det væsentligste element i forslaget er, at medlemslandene får mulighed for at træffe beslutning inden udgangen af 2019 om at overføre midler mellem søjle I og II for 2020/2021. Det sker efter samme regler som i den nuværende reformperiode.

Den mulighed var ikke en del af den nuværende reform, da den lapper ind over den nye budgetperiode, der begynder i 2021.

På grund af tidsfristerne haster det med at få vedtaget forslaget. Europa-Parlamentet er derfor indstillet på ikke at komme med ændringsforslag, hvis Rådet heller ikke gør det. Fra dansk side støtter vi forslaget.

Endelig vil jeg også gerne understrege, at vi forventer yderligere overgangsbestemmelser på et senere tidspunkt. Det kan meget vel blive sådan, at landbrugsreformen bliver et år forsinket på grund af alle usikkerhederne med ny Kommission, nyt Europa-Parlament og de igangværende budgetforhandlinger. Men det må vi tage til den tid.

8. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 3. Modtagelse af deputation fra Dansk Alliance for Bilejeres ret til egne data vedr. bilejeres ret til egne data

EUU alm. del (18) – bilag 329 (henvendelse af 21/1-19 fra Dansk Alliance for Bilejeres ret til egne data)

Deputationen bestod af:

Torben Lund Kudsk, FDM,

Kristian Bech, SMVdanmark

Jacob Nisgaard Larsen, Forsikring & Pension

Lasse Quvang Rasmussen, Forsikring & Pension

Torben Lund Kudsk, FDM: Vi skal tale om det nye begreb connected cars. I skal forestille jer, at I havarerer i jeres bil og får brug for vejhjælp, værkstedsbesøg og måske også forsikring. Forestil jer så, at I ikke selv kan vælge, men at der er valgt for jer på forhånd. Forestil jer, hvad det betyder for den regning, der måtte komme. Velkommen til fremtiden, velkommen til connected cars.

Vi kommer i en situation, hvor der er stor risiko for, at hele eftermarkedet – altså alt det, der har at gøre med vores bil, efter vi har købt den og skal bruge den. I Danmark bliver en bil i gennemsnit 16 år gammel, og det betyder, at en meget stor del af udgifterne forbundet med en bil har med service og reparationer at gøre. Og det er også alt fra forsikring til andre ydelser, man kan have. Det er af meget stor betydning, at vi har en god konkurrence på det område. I dag vil vi opfordre jer til, at vi fra dansk side gør en særlig indsats her.

Fremtidens biler, der så småt begynder at rulle ud på vejene, bliver kørende dataloggere. De bliver en slags tingenes internet på fire hjul; enheder, der er tæt forbundet med bilfabrikkernes computere. Det giver en masse muligheder, og det er rigtig positivt. Det kan give muligheder for den enkelte, der kan få mange convenience-funktioner. Det kan give muligheder for erhvervslivet, og der kan skræddersys forskellige produkter – f.eks. forsikring. Det giver også muligheder for samfundet, for bilerne er intelligente og kan tale sammen med infrastrukturen. Men der var et kæmpestort men, og det er, at som det ser ud lige nu, har bilindustrien sat sig for at sige, at alle de dejlige data, der kan generes fra en bils kørsel, tilhører bilproducenten og ingen andre. Det vil altså være producenterne, der bestemmer, hvem de vil lege med. Skal man f.eks. have repareret eller servicert sin bil, er det i dag noget med at aflæse data via computere. Allerede i dag kan vi få øje på nogle udfordringer. De første full connected-biler er faktisk nogle af elbilerne, Tesla f.eks., hvor det er tæt på umuligt for ikkemærkeværksteder at få adgang til at kunne lave service og reparationer.

Og det er kun starten. Vi taler med bilproducenter, og FDM arbejder sammen med bilklubber i hele verden – også i grupper under Kommissionen såsom Cars

21 – hvor vi diskuterer dette emne. Det er tydeligt, at bilindustrien ser det som en måde at sikre sig indtjening i det økonomiske økosystem. De kigger ind i en fremtid med elbiler, hvor der er langt færre penge at tjene og langt flere ting, der løbende skal repareres og serviceres løbende på en elbil, så det er måde at lukke sig om sig selv. Det mener vi er et problem – også for forbrugerne og for alle os, der har sluttet op om denne sag – altså alle dem, der repræsenterer ydelser, der ikke nødvendigvis er koblet til en decideret bilproducent. Det kan være svært for et dansk forsikringssselskab at bide skeer med et stort europæisk forsikringssselskab, der har den fordel, at de er helt inde i bilens køredata og kan lave en skræddersyet forsikring, der er langt bedre end den, et dansk forsikringssselskab kan lave, fordi de ikke har adgang til de samme data. Det handler om eftermarkedet, værkstederne, reservedele – alle de elementer, som i dag er beskyttet af eksisterende lovgivning. Den tager dog ikke højde for den situation, hvor bilen ikke længere har data i sig, og hvor data bliver flyttet fra bilen til bilproducentens computere.

Udfordringen er, at der på nuværende tidspunkt ikke er lovgivning i EU. Der er lovgivning, der sikrer, at vi alle i dag kan køre i en analog bil og få den repareret på et frit værksted. Der er nemlig lovgivning, der sikrer, at bilfabrikanten skal stille ordbogen til rådighed. Man kan læse fejlkoder, og man skal mod betaling kunne få adgang til den ordbog, der oversætter, hvad en Renault eller en Skoda-kode betyder på menneskesprog. Den lovgivning er ikke på plads for connected cars, fordi der ikke er den slags data i bilen længere, og lovgivningen tager ikke højde for, at man kan lave et digitalt økosystem. Der er helt tale om et reelt problem. Vi har en klar antagelse om, at dette gennemføres, og at det vil være tæt på umuligt for forbrugerne at tage det frie valg i fremtiden.

Bilklubberne have bedt et anerkendt konsulentbureau om at se på, hvad det betyder økonomisk, at man lukker markedet ned. De er endnu ikke færdige med arbejdet, men jeg kan løfte sløret lidt for, hvordan det ser ud på den korte bane. Deres bud er, at allerede i 2025 – altså om 6 år – vil det koste forbrugerne i Europa 150 mia. kr. ekstra om året at være bilejere. Det er også forventningen, at konkurrencen – hvis ikke der sker noget lovgivningsmæssigt – vil være begrænset. Ser man på eftermarkedet – altså de andre frie aktører – svarer det til 130 mia. kr., så det er mange penge, det handler om. Vi er således dybt forbløffede over, at man år efter år ikke gør noget på EU-plan.

Nogle vil måske mene, at GDPR-reglerne kan løse problemet, men indtil videre har bilfabrikanterne fået overbevist EU-Kommissionen om, at GDPR ikke gælder for biler forstået på den måde, at det ikke er personhenført. Hvem sidder i bilsædet? Der er godt nok en, der ejer bilen, men der er flere, der kan køre bilen – ergo gælder GDPR-regler ikke. Det er indtil videre opfattelsen, så det er ikke løsningen på den korte bane.

Dette er altså en europæisk opgave. Vi har som forbrugerorganisationer og som erhvervsliv presset på igennem en årrække for at gøre Kommissionen og Europa-Parlamentet interesseret i emnet. Europa-Parlamentet har lyttet og har ad flere omgange opfordret til, at Kommissionen tog affære. Kommissionen kom sidste år med sin store vejpakke, men til vores store overraskelse og store skuffelse indeholdt den kun nogle meget vage henstillinger til, at man nok burde se på problemstillingen. Kommissionen arrangerede en høring her kort før nytår. Det var en høring, vi måtte klage over, fordi vi som forbrugerorganisationer ikke syntes, at den var forenelig med ordentlig forvaltningsret, men gav et meget skævt billede. Det eneste, Kommissionen har lovet, er, at den inden udgangen af marts vil komme med en ikkebindende opfordring til bilproducenterne og branchen. For at være helt ærlig er vi bange for, at vi ikke kan bruge det til noget som helst. Men der er lillebitte åbning, og vi er her i dag for at gøre jer som danske parlamentarikere opmærksom på problemstillingen og opfordre til, at I bringer det tilbage til jeres partier, jeres medlemmer af Europa-Parlamentet og til de relevante ministre f.eks. inden for transport og konkurrence. Det her løser nemlig ikke sig selv. Til forskel fra andre EU-lande sidder I heldigvis i et land, der ikke behøver at skelne til bilindustriens interesser. Alle de største og mest indflydelsesrige lande såsom Tyskland, Frankrig og Spanien er meget store bilproducenter. Det betyder, at deres parlamentarikere skal gå balancegang mellem hensynet til arbejdspladser og økonomiske interesser på den ene side og forbrugerne på den anden. I Danmark skal vi ikke tages de hensyn, så vi håber, at I vil tage forbrugernes og den frie branches side i kampen og prøve at se, om I kan skabe alliancer som modvægt til de få store lande, der har bilindustrien siddende meget tæt på sig.

Formanden var enig i, at det var et relevant emne for Europaudvalget og i, at det var en fordel, at der i Danmark ikke er stærke lobbyister for bilindustrien.

Christian Poll spurgte, om det ikke var rigtigt forstået, at der var to dagsordener: 1. ejerskab til data og 2. standarder. Med den nye type af biler var der vel behov for, at data leveres ind inden for en fælles standard og deles på en velkendt platform.

Jacob Nisgaard Larsen, Forsikring & Pension, bekræftede Christian Polls antagelser, idet han dog understregede, at ejerskab var det vigtigste. Det er alfa og omega at sikre, at forbrugerne ejer deres data og kan bruge dem, som de har lyst til. Når forbrugere genererer data ved at køre bilerne, må de selvfølgelig også tilhøre dem. At få en fælles platform kunne man løse på mange måder.

Søren Søndergaard spurgte, om bilejernes ret til egne data ville forhindre road-pricing, der bygger på, at teknologi i bilerne viser, hvor bilerne færdes, så man

f.eks. kan køre billigt der, hvor der ikke er busruter. Det kræver, at bilejerne ikke har ubetinget ret til egne data. Var Forbrugerrådet Tænk i øvrigt inddraget i sagen?

Torben Lund Kudsk, FDM, sagde, at roadpricing ikke var gennemført nogen steder i verden. Singapore var det sted, der kom tættest på. Der ville helt sikkert blive lavet nogle protokoller i forbindelse med roadpricing og måske en særlig anordning til bilen. Forbrugerrådet var og havde været en del af arbejdet. Dansk Bilbrancheråd, der repræsenterer alle de frie værksteder, var også en del af samarbejdet, ligesom det også var tilfældet med AUTIG, der er leverandør af reservedele og værktøjer. Forbrugerrådet og FDM har den mindelige aftale, at FDM som forbrugerorganisation ofte tager sig af de bilrelaterede ting, mens der var et tæt samarbejde om emner som f.eks. parkering.

Mødet sluttede kl. 13.04.